

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Chương 26

“Chúc mừng tân hôn, tuổi trẻ của tở.” Tôi viết lời chúc phúc lên phong bao đỏ.

Ngày hôn lễ, bọn con trai thầm yêu Thắm Giai Nghi năm nào đều về đủ mặt, cả cô giáo Chu Thục Chân lâu ngày không gặp cũng giá lâm, cùng chứng kiến cảnh tượng lịch sử Thắm Giai Nghi từ con gái trở thành vợ người ta, giá cả trượt dốc thê thảm.

Đây thực ra chính là một buổi họp lớp hoành tráng, phải đến một nửa số người đến đều là đám anh em cùng chung hoạn nạn “chí đồng đạo hợp” trên con đường tình ái... toàn là đám bại tướng chỉ biết nhìn theo đèn hậu xe Thắm Giai Nghi. Chúng tôi chụp chung một bức ảnh nghi ngút đầy những oán hờn.

Hứa Bác Thuần đang ở Mỹ, tôi vẽ lên mảnh bìa dựng một bộ mặt cậu ta đang cười rất ngây ngốc, đặt lên bàn, mỗi khi có món ăn mang đến, cả bọn lại reo hò: “Hứa Bác Thuần! Món mới món mới rồi!” Chúng tôi cười lên ha hả, hưng phấn đến nỗi sẵn sàng lật bàn bạo động bất cứ lúc nào.

“Thật đúng là, cô cứ nghĩ Kha Cảnh Đằng sẽ ở bên Thắm Giai Nghi cơ đấy.” Cô giáo Chu Thục Chân lắc đầu: “Uống cho em còn cùng Thắm Giai Nghi đến nhà cô uống trà nữa, thật vô dụng. Cả đám các em đều kém quá!”

“Cô giáo, thực ra Thắm Giai Nghi từng tỏ tình với em rồi mà, chỉ là bạn ấy hét lên thôi, ha ha ha!” Tôi cười lớn.

“Báo cáo cô! Kha Cảnh Đằng chỉ được cái mồm thôi ạ, em mới là người thực sự theo đuổi được Thắm Giai Nghi!” Liêu Anh Hoằng rót rượu cho mọi người, hô hào cạn ly.

“Được rồi, cậu là cái thằng ù nhảm! Thậm chí còn chưa nắm tay lần nào!” A Hòa không hề khách khí đáp lời.

Cả bọn bắt đầu bàn tán bậy bạ, xem lát nữa nên trêu Thẩm Giai Nghi thế nào.

“Lát nữa lúc nào ánh đèn tối dần, chú rể bước vào hội trường, Trương Gia Huấn thò chân ra ngáng cho hắn ta ngã bổ nhào đi!” Tôi vỗ vai Trương Gia Huấn nói: “Đằng nào thì đầu óc cậu cũng hơi quái quái, có làm gì mọi người cũng thông cảm được mà!”

“Tớ đây chẳng thèm, cuối cùng lúc chụp ảnh với chú rể len lén giẫm lên chân hắn là được rồi.” Trương Gia Huấn ngoẹo đầu, thoáng nghĩ ngợi, “như vậy chín chắn hơn.”

Chín chắn cái đít ấy!

“Lát nữa đến đoạn bạn bè lên sân khấu phát biểu, Liêu Anh Hoàng nói mấy câu đi, phải bựa bựa vào đấy nhé!” A Hòa tiến cử.

“Vậy tao sẽ cầm micro, thật nghiêm túc nói: tình yêu gượng ép, sẽ, không, hạnh, phúc, đâu. Ha ha!” Liêu Anh Hoàng vừa dứt lời, cả bọn đều cười nghiêng ngả, cả cô giáo Chu Thực Chân cũng cười đến tức cả thở.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu, tôi vội chạy đi tìm chị Thẩm Thiên Ngọc ngày xưa từng âm thầm giúp đỡ mình, mượn một cái bút dạ.

“Ngồi yên, chúng ta chơi trò bựa nào.” Tôi vẽ lên trán Liêu Anh Hoàng một sợi gân xanh.

“Đến lượt tớ.” Liêu Anh Hoàng cực kỳ vui vẻ, cũng giúp tôi vẽ lên mặt mấy sợi gân to tướng.

Hai tên “mặt nổi gân xanh” chúng tôi nghênh nghênh ngang ngang đi qua đi lại trong hôn lễ, hàm hè làm bộ khó chịu lắm, làm chị Thẩm Thiên Ngọc mắng cho, bảo chúng tôi đúng là lũ quỷ sứ ấu trĩ.

Đúng thế, bọn em là lũ quỷ sứ, thế nên mới không theo đuổi được em gái chị mà, ha ha!

Hôn lễ chính thức bắt đầu, đèn tắt, tiếng nhạc trang nghiêm cất lên.

Thắm Giai Nghi mặc một bộ váy voan trắng thanh nhã, chậm chậm bước qua chỗ chúng tôi dưới ánh sáng của ngọn đèn chiếu, cô dẫu môi, len lén vẫy tay với cả bọn.

Đẹp thật, ánh đèn kia căn bản là thừa thãi.

Đúng là cô dâu đẹp nhất mà tôi từng thấy.

Thắm Giai Nghi bẽn lẽn cúi đầu bước lên sân khấu, được cha cô trao tận tay chú rể, tiếng vỗ tay vang lên không ngớt. Chúng tôi lại cười đùa hi hi ha ha, bàn luận xem lát nữa hôn lễ kết thúc sẽ chụp ảnh chung với Thắm Giai Nghi và chú rể như thế nào.

“Kha Cảnh Đằng, mấy hôm trước tớ gọi điện hỏi Thắm Giai Nghi rồi, cô ấy nói lúc chụp ảnh chung có thể hôn cô dâu đấy!” A Hòa dương dương đắc ý, cả bọn đều gật đầu khen phải.

“Hôn cô dâu, có thể lè lưỡi ra không? Liếm liếm liếm liếm...” Tôi nói đùa, thè lưỡi ra ngoáy loạn trong không khí.

“Nếu chú rể mà không giận, mỗi người đều hôn một phát nhỉ!” Lý Phong Danh chưa từng theo đuổi Thắm Giai Nghi xoa chân xoa tay, nhìn Lại Ngạn Tường: “Cậu chưa hôn con gái bao giờ phải không? Nụ hôn đầu hiến dâng cho Thắm Giai Nghi cũng được đấy!”

“Vậy chúng ta oản tù tì, người nào thắng được hôn đầu tiên!” Liêu Anh Hoàng reo hò ầm ĩ, không khí lại bắt đầu náo động cả lên.

Tôi bắt đầu im lặng một cách thần bí. Nếu cả bọn đều muốn hôn, tôi sẽ tuyệt đối không hôn cô dâu.

Tôi hy vọng, trong tim Thắm Giai Nghi, tôi mãi luôn là người bạn đặc biệt nhất.

Thằng con trai ấu trĩ trong tôi, muốn Thẩm Giai Nghi mãi mãi ghi nhớ, Kha Cảnh Đằng là người duy nhất không hôn cô trong lễ cưới. Chỉ một chút đặc biệt ấy thôi, tôi cũng muốn cẩn thận giữ gìn. Tôi không chỉ là một dòng chú thích trong cuộc đời cô, vẫn còn rất nhiều rất nhiều hình tượng có một không hai nữa.

Sau khi quyết định, tôi nhìn cô dâu chú rể hôn nhau, trong khoảnh khắc đột nhiên nghĩ đến một cảnh tượng sôi nổi cực kỳ đặc biệt. Một cái kết đặc biệt, đủ khiến câu chuyện về tuổi trẻ của chúng tôi rẽ sang hướng điện ảnh.

Câu chuyện tôi vạch ra từ rất lâu về trước, trong buổi hôn lễ ấy, cuối cùng đã có câu trả lời xác đáng.

Không ai khóc, không ai buồn bã, không ai cố ý uống say.

Chỉ dạt dào những lời chúc phúc và trò quậy phá tung trời.

Một dòng nước triều được gọi là “tuổi trẻ” nhấn chìm tất cả chúng tôi.

Khi con sóng rút về, một đám mình mẩy ướt sũng ngồi trên bờ cát, nhìn cô gái chúng tôi yêu quý nhất đang vẫy mạnh hai cánh tay, hạnh phúc bước lên một chặng khác trên con đường đời.

Đợt sóng tiếp sau, sẽ mang đi những dấu chân xinh đẹp của cô gái để lại trên bờ cát.

Nhưng chúng tôi vẫn còn đó.

Hình bóng cô gái khắc trong lòng chúng tôi, cũng vẫn còn đó.

Khách khứa chật phòng lần lượt ra về.

Bất giác, cả bọn đang mỗi người một câu cười đùa, đột nhiên lặng hẳn đi.

Đám bạn bè thân thiết mười lăm năm nay đều không nói gì, không hẹn mà cùng

nhìn ly rượu trong tay người khác.

“Kính, tuổi trẻ của chúng ta.” Tôi nâng ly.

Mọi người dốc chén uống cạn.

Dư vị vẫn chưa tan.

Sau này, nhờ một bộ phim Hàn Quốc tôi mới biết được: trong truyền thuyết dân gian Pháp, nếu mọi người đang ồn ào náo động mà đột nhiên im lặng, tức là có thiên sứ vừa chậm rãi đi quá...

Tôi bảo, thiên sứ đã bao giờ rời khỏi đâu?

“Lát nữa làm gì để ending đây?” Liêu Anh Hoàng nắc một tiếng.

“Đánh bóng chày đi.” Tôi vươn vai lười nhác: “Chúng ta đang thừa hơi, ra sân tập đánh bóng chày gặp gỡ các thiếu nữ xinh đẹp lẻ loi một mình đi!”

Vậy đấy.

Buổi hoàng hôn cả bọn cùng tụ tập ấy, nhẹ nhàng đặt dấu chấm hết cho lời vĩ thanh thổ lộ tâm tình tuổi trẻ trong tiếng vung gậy bình bình.

Sau khi tận mắt thấy cô gái mình từng yêu sâu sắc có được hạnh phúc, tôi trở về trước chiếc máy tính thân quen, mở một file mới trên phần mềm Word, đồng thời lưu ảnh trong máy ảnh kỹ thuật số vào máy tính.

Con trỏ chuột dừng lại ở hàng đầu tiên, bên dưới là khoảng trắng.

Câu chuyện đã có một kết cục đẹp đẽ, chỉ cần một khởi đầu đặc sắc.

Tôi lại nhìn những tấm ảnh chụp trong hôn lễ, dòng tư duy lại chìm vào quá khứ nhiều năm về trước.

Có một thằng con trai học hành lởm khởm lại ham quậy phá, bị thầy giáo giao cho một cô bé phong cách nhẹ nhàng thanh nhã quản chế...

Người ngồi trước, người ngồi sau.

Lưng áo đứa con trai bắt đầu xuất hiện những vết mực xanh.

Ngoảnh đầu lại, nụ cười của người con gái ấy làm cậu trai mê mẩn thần hồn tám năm ròng, ràng buộc cả một đời.

“Câu chuyện này phải có một cái tên ý nghĩa phong phú, chắc cho nó đôi cánh mềm mại mới được!” Tôi cười cười.

Cô gái năm ấy chúng ta cùng theo đuổi.